

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1106²

Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
Σάββατο 26 Σεπτεμβρίου 2015 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8,16)

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής, ὁ «ἠγαπημένος» μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, τρεῖς φορές τὸ χρόνο· στίς 8 Μαΐου, στίς 30 Ἰουνίου μαζί με τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, καὶ σήμερα 26 Σεπτεμβρίου. Σήμερα ἡ ἀγία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὸ **θάνατό** του.

—Τὸ θάνατο ἐορτάζουμε;...

Ναί· ἀλλὰ δὲν λέγεται θάνατος. Σήμερα, ἂν πιάσετε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θάνατος ὀνομάζεται «**μετάστασις**». Ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. Ἦταν νέος, ὁ πιὸ νέος μέσα στὴν ομάδα τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὅταν ἀκολούθησε τὸ Χριστό. Ἐπειτα γέρασε· ἔφτασε τὰ 100-105 χρόνια, ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του. Καὶ σὰν σήμερα κοιμήθηκε· ἄγγελοι πήραν τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν οὐρανό. Τὴν κοίμησι λοιπὸν καὶ μετάστασί του ἐορτάζουμε.

Ὁ **θάνατος** γιὰ ὅποιον δὲν πιστεύει εἶνε τὸ πιὸ τρομερό. Μὰ ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό μετὰ τὴν καρδιά του δὲν τὸν φοβᾶται. Εἶνε ἀπλῶς ἓνα ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ, μία πόρτα ποὺ ἀνοίγει γιὰ νὰ φύγῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο καὶ νὰ πάῃ σ' ἓναν ἄλλο κόσμο.

Δυὸ τάφους θ' ἀλλάξουμε. Ὁ πρῶτος εἶνε ἡ κοιλιὰ τῆς μάνας μας. Σὰν τάφος μοιάζει. Ἐκεῖ τὸ ἔμβρυο μένει κλεισμένο ἐννιά μῆνες, μέσα σὲ αἷματα καὶ ἀκαθαρσίες, καὶ μετὰ βγαίνει ἔξω. Ὁ ἄλλος τάφος εἶνε τὸ χῶμα τῆς γῆς. Ἐκεῖ θὰ μείνουμε πλέον ὄχι ἐννιά μῆνες, ἀλλὰ χρόνια. Ὅπως βγήκαμε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας καὶ εἶδαμε τὸν ἥλιο, ἔτσι θὰ βγοῦμε καὶ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς γῆς ἐνδοξοὶ καὶ ὠραῖοι. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας· ὅτι ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, «*κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται*» (Ἰω. 11,26).

Ναί· ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν παράδεισο, ὅπου εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης, πρέπει **νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ἐκεῖνος**.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀγαποῦσε τὸ Θεό. Ὅλο περὶ ἀγάπης μιλοῦσε. Ἄν διαβάσουμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς τρεῖς καθολικὲς Ἐπιστολές του, θὰ δοῦμε, ὅτι μιὰ λέξι ποὺ συχνὰ ἀναφέρει εἶνε ἡ **ἀγάπη**. Καὶ ἔδωσε τὸν πιὸ ὠραῖο ὄρισμό ὅταν εἶπε· «Ὁ Θεὸς ἀγάπη, ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8,16).

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη. Τό 'χουμε καταλάβει αὐτό, ἀγαπητοί μου; Θὰ προσπαθήσω μετὰ ἀπλᾶ λόγια νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω.

* * *

Ὁ Θεὸς **ἔκανε τὸν ἄνθρωπο** ἀπὸ ἀγάπη, ὄχι ἀπὸ ἀνάγκη. Κι ὅταν τὸν δημιούργησε, δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα ξερονήσι ἢ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τόσα ἀστέρια ὅπου ἐπικρατεῖ νέκρα. **Τὸν ἔβαλε ἐδῶ στὴ Γῆ**, σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα τ' ἀγαθὰ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ. Διότι μόνο ἐδῶ, τὸ τονίζω, ὑπάρχουν ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ χρήσιμα πράγματα· ἐδῶ πνέει ἀεράκι ποὺ γεμίζει τὰ πνευμόνια σου· ἐδῶ τρέχουν νερὰ κρυστάλλινα· ἐδῶ φυτρώνει χορτάρια, βλάστησι, δέντρα μετὰ καρπούς· ἐδῶ ὑπάρχουν ποταμοί, λίμνες, θάλασσες· ἐδῶ ὑπάρχουν ζῶα στὴν ξηρὰ καὶ ψάρια στὰ νερά. Στὸ φεγγάρι δὲν φυσάει ἀέρας. Οἱ ἀστροναῦτες, ποὺ πῆγαν ἐκεῖ, ἦταν ἐφωδιασμένοι μετὰ μπουκάλες ὀξυγόνο, ὅπως βάζουν οἱ γιατροὶ στοὺς ἀρρώστους. Στὴ σελήνη δὲν ὑπάρχει τίποτα· οὔτε μῆλο, οὔτε ἀχλάδι, οὔτε σταφύλι, οὔτε ντομάτα, οὔτε πουλάκι, οὔτε ἀρνάκι, οὔτε ποτάμι, οὔτε θάλασσα, οὔτε ψάρια... Ἐρημιά.

Ὅλα τὰ ὠραῖα τὰ ἔκανε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἂν μετὰ ρωτήσετε, ποῖο ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ σπουδαῖο, εἶνε κάτι ἄλλο, ποὺ δυστυχῶς δὲν τὸ σκεπτόμαστε. Ποῖο εἶν' αὐτό; Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ μᾶς δώσῃ μόνο ἀγαθὰ, ἀλλὰ **μᾶς ἔδωσε ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτό του!** Πῶς, ἀγαπητά μου ἀδέρφια, νὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε; Ἄς μιλήσω παραβολικά.

Ἦταν, λέει, κάποτε ἓνας βασιλιάς ποὺ ἀ-

γαπούσε τούς ύπηκούς του. Κ' έπειδὴ δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά του ἢ ἀλήθεια, θέλησε νὰ δῆ ἀπὸ κοντὰ τὸν πόνο τους. Ἀλλὰ πῶς; Σκέφτηκε τὸ ἔξῃς. Πέταξε ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ στέμμα, ἔβγαλε τὰ βασιλικά ροῦχα, τὰ σπαθιά καὶ τὰ παράσημα, φόρεσε ροῦχα ζητιάνου, καὶ ξυπόλητος μ' ἓνα ῥαβδί ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὸ βασίλειό του. Ποιὸς νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔμπαινε στὰ σπίτια καὶ τὶς καλύβες κ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ ὀρφανὰ καὶ μιλοῦσε μὲ τὶς χῆρες καὶ σπὸγγιζε τὰ δάκρυά τους, ποιὸς νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς **ὁ κουρελιάρης εἶνε ὁ βασιλιάς**; Κανείς δὲν τὸν γνῶριζε.

Ἔ, **αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστὸς**. Μὴ μιλάτε γιὰ βασιλιᾶδες τοῦ κόσμου· αὐτοὶ εἶνε ἓνα μηδὲν μπροστὰ στὸ Χριστό. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀφέντης καὶ βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· καὶ ἔκρυψε τὴ θεότητά του, κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ, περπάτησε ξυπόλητος καὶ ἔμεινε γυμνὸς πάνω στὸ σταυρό. Πόσοι ἀναγνώρισαν, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ φτωχὸ Ναζωραῖο ἦταν αὐτὸς ὁ Θεός;

Κατέβηκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς δῆ, νὰ μᾶς διδάξῃ τὰ ὠραιότερα λόγια, νὰ κἀνῃ τὰ μεγαλύτερα θαύματα· κατέβηκε νὰ χύσῃ **τὸ τίμιο αἷμα του**, καὶ εἶπε· «**Λάβετε φάγετε...**» (Ματθ. 26,26. Μάρκ. 14,22. Α' Κορ. 11,24), «**Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...**» (Ματθ. 26,27). Ὅταν λοιπὸν κοινωνᾶς –ἂν πιστεύῃς–, ἐνώνεσαι μὲ τὸ Θεό· ἂν δὲν πιστεύῃς, ποτέ σου νὰ μὴν πατήσῃς στὴν ἐκκλησιά. «**Ὅσοι πιστοί...**» (θ. Λειτ.). Μπῆκες στὴν ἐκκλησιά; – μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ λεφτά, γιὰ διαμάντια καὶ χρυσάφια, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τὸν κόσμο. Ἔνα πρᾶγμα νὰ λέτε· νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ ὁ Θεὸς ν' ἀνοίγουμε τὸ στόμα καὶ νὰ παίρνομε μέσα μας τὸν θεῖο μαργαρίτη. Γιατὶ εἶνε μαργαρίτης! Ὅσο ἀξίζει ἓνα ψίχουλο, δὲν ἀξίζει ὅλο τὸ σύμπαν. Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, μιὰ εὐχὴ σᾶς δίνω· νὰ μὴν πεθάνετε ἀμετανόητοι καὶ ἀκοινωνῆτοι, νὰ μὴν κλείσετε τὰ μάτια χωρὶς τὸ μέγα ἐφόδιο, ἀλλ' ὅταν πλησιάσῃ ἡ τελευταία ὥρα, ν' ἀξιωθῆτε νὰ κοινωνήσετε. Ἔνας ἅγιος ἀνθρωπάκος στὴ Φλώρινα, κατάλαβε πῶς θὰ πεθάνῃ. Τὸν ἀγαποῦσαν τὰ παιδιὰ του. –Νὰ σὲ πᾶμε γιὰ γιατρὸ στὴν Ἑλβετία, νὰ σὲ πᾶμε στὸ Λονδῖνο... –Ὅχι, παιδιὰ μου· φέρτε τὸν παπᾶ νὰ κοινωνήσω τὸ Χριστό· **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ γιατρός, τὸ φάρμακο, τὰ πάντα!**... Κι ὅταν κοινωνήσῃ καὶ ἔβαλε τὸν μαργαρίτη στὴν καρδιά του, εἶπε· –Ἄς πεθάνω πιά, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο...

Ἔμεῖς τί πρέπει νὰ κάνουμε, ἀγαπητοί μου; Μέσα ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας **νὰ λέμε**

«**εὐχαριστῶ**». Ἡ κοττούλα, μόλις πιῆ νερό, ὑψώνει τὸ κεφάλι, σὰν νὰ λήῃ στὸ Θεό· Σ' εὐχαριστῶ. Τὸ σκυλί, τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, κ' ἔπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, κουνάει τὴν οὐρά του, σὰν νὰ σοῦ λήῃ· Ἀφέντη, σ' εὐχαριστῶ. Τὰ ζῶα λοιπὸν λένε εὐχαριστῶ· ἐσὺ λὲς «Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ»; Τίποτα. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! Κι ὄχι μόνο «εὐχαριστῶ» δὲν ἀκούει ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ **βλαστήμιες**· τὴ μπουκιὰ ἔχει στὸ στόμα καὶ τὸ Θεὸ βλαστημάει τὸ κτηνάριον!... Ἐγὼ λέω, ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μᾶς συνέβησαν προέρχονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἁμαρτία.

Ἦμουν μικρὸ παιδάκι στὸ χωριό μου, ποὺ τότε εἶχε πολλοὺς κατοίκους, 3.000 ἀνθρώπους – τώρα πιά δὲν ἔχει οὔτε 400. Οἱ γονεῖς μας κι ὅλοι οἱ μεγαλύτεροι εἶχαν πάει στὸν πόλεμο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Πολέμησαν μὲ ἀνδρεία, ἔφτασαν μέχρι τὴν Ἄγκυρα. Ἀλλὰ μετὰ, καταστροφή! Ἀπ' τοὺς 200 ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ χωριό μας, μόνο 30 ἐπέστρεψαν. Δυστυχία... Κλαίγαμε, ὅλο τὸ χωριὸ θρηνοῦσε γιὰ τοὺς σκοτωμένους καὶ τοὺς αἰχμαλώτους· μιὰ βδομάδα δὲν φάγαμε, ψωμί δὲν βάλαμε στὸ στόμα. Κάθισαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ κουρελιασμένα ροῦχα τους, ξυπόλητοι, μὲ τὰ πόδια τους πρισμένα, τὰ μάτια κόκκινα, κλαμένοι. Καὶ ρωτοῦσαν οἱ γέροι· –Ρὲ παιδιὰ, πῶς τὸ πάθαμε; γιατί αὐτὴ ἡ συμφορὰ; Ὁ ἓνας ἔλεγε· –Φταῖνε οἱ Ῥῶσοι. Ὁ ἄλλος ἔλεγε· –Φταῖνε οἱ Ἄγγλοι. Ἄλλοι ἔλεγαν· –Φταῖνε οἱ Ἰταλοί... Ἔνας λοχίας, ποὺ πολεμώντας ἔφτασε ὡς τὴν Ἄγκυρα κ' εἶχε ἀριστεῖα ἀνδρείας, λέει· –Παιδιὰ, δὲν φταῖνε οὔτε οἱ Ῥῶσοι οὔτε οἱ Γάλλοι οὔτε οἱ Ἄγγλοι.... **Ἐμεῖς φταῖμε**· ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ πατήσαμε στὴ Σμύρνη μέχρι ποὺ φτάσαμε στὴν Ἄγκυρα, βλαστημούσαμε τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγιά! **Μᾶς ἔφθαν οἱ βλαστήμιες...**

Στὴν πραγματικότητα μᾶς ἄξιζαν ἀκόμη μεγαλύτερες τιμωρίες. Ἄν ἤθελε ὁ Θεός, ἔλεγε στὸν ἥλιο «Φύγε μακριά, νὰ γίνῃ ἡ Γῆ κρύσταλλο» ἢ «Ζύγωσε στὴ Γῆ, νὰ τὴν κἀνῃς κάρβουνο». Μᾶς ἀνέχεται ἡ ἀπειρὴ ἀγάπη του. **Κανείς δὲν μᾶς ἀγαπάει ὅπως ὁ Χριστὸς**.

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, νὰ προσπαθήσουμε **νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ βλαστήμια**, καὶ μέρα - νύχτα νὰ εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό, ποὺ εἶνε ἀγάπη, ἀγάπη μεγάλη καὶ ἀπέραντη. **Δόξα στὸ Θεό**· δόξα στὴν ἀγία Τριάδα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**